

Tre Juleaftener.

af
A. Bøllmar.

(Fortset.)

Han begynder saa atter at vandre om som en vild, naar blot denne Aften var forbi, saa flyder hans Blod igen roligere; han gaar rundt om Søen, medens Frøsteneren hviler sig til ham:

„Blot et Spring, og du er fri for al Kval.“
Men endnu er det ikke helt mørkt om ham; thi han kan se et lille Lys skinne, og han ved, at det er i hans Datters Bærelse. Han sætter sig for at vente, indtil det er slukket, saa et Spring ud i Søen, og alt er forbi.

Etvigheden er lang!
Han gaar igen rundt om Søen, paa Bordet i hans Bærelse ligger et Brev, en forpint Sjæls Angstkrig; heri siger han sin Datter, hvad der er blevet af hendes uheldige Fader, han spaaer hende, at ogsaa hun er hjemfalden til Forbandelsen.

Men det lille Lys i Friedas Bærelse sluktes ikke, og indenfor det oplyste Vindue folde to spage Hænder sig til Bøn, men de ere dog vægtsige nok til at afholde den stærke Mand fra sin grusomme Daad.

Det er snart Midnat; han maa se, om han ikke er gaaet i Seng; — thi han kan ikke springe i Søen, saa længe Lyset brænder. Han løfter sig nærmere Huset, hvor han hører nogen syngne, han forskaar ikke Ordene, men Melodien lægger sig som dæmpende Dug paa hans Hjertes vilde, oprørte Bølger. Han lytter, til den lille Sanger tier, saa flynder han sig hen til sin Gadedør, luffer den op og gaar ind.

Er der mon kommen en Anelse om, at der endnu gives Fred, over den trætte Sjæl?

XII.

En Kærlighed jeg kender, der er saa fuld og stor, at første man ej finder den noget Sted paa Jord.

Den bliver huldt dig skænket, før du endnu det ved; hvor tidt du end den træfede, den varer fladigt ved.

Den Kærlighed ej søger sit eget nogen Tid, den tænker ej at tage, men giver kun med Flid.

Dg spørger du, hvor findes den Kærligheds Fod, som hver en Dag og Time fremtidsmerer sig og god.

O, Moder, kære Moder, du er Guds Gave stor, saa trofast elsker ingen paa hele denne Jord.

„Wilhelm, i Aften, Juleaften, bliver du vel hjemme?“ sagde Fru Randel til sin Søn, som efter at have set ud af Vinduet rejste sig ligesom for at gaa ud.

„Hvorfor slude jeg det?“ spurgte han gnavent. „Jeg ser slet ingen Grund dertil.“

„Det er Grund nok til at blive hjemme, at du har et Hjem, hvor du har det hyggeligt. Juleaften maa de være sammen, som høre sammen.“

„Jult derfor maa jeg gaa,“ sagde Wilhelm heftigt, „det samme sige mine Kammerater, altsaa kan jeg ikke mangle i deres Kredse i Aften.“

Wilhelm tog saa heftigt paa Beje, fordi han inderst i sit Hjerte godt forstod sin Moder og maatte indrømme, at han havde Ret. Hendes milde, kærlige Bøsen indgød ham Agtelse, ja Hæder, og for ikke at vise denne, men snarere det modsatte, blev han heftigt. Der er noget, ejendommeligt ved det Indtryk, et bestemt, selvornagende Menneske gør paa andre. Man kan fornagte, forhøne og afstraffe dette Indtryk, — det bliver alligevel. Den sande Kraft vil beholde sin Magt og Myndighed indtil Verdens Ende, hvor den saa end hos et Verdensbefuldest eller en gammel Kvinde.

„Tror du virkelig, Wilhelm,“ sagde Fru Randel hjerterligt, „at alle de, som du kalder dine Venner, mene det ærligt og oprigtigt? Tror mig kun, du er blot deres Dreng, deres Tidfordriv, de drage dig mere og mere nedad, fordi det nu er deres Lyst at se alle dragne med i samme Skarn som de selv. Wilhelm, Wilhelm, stol blot ikke for meget paa dem; de bedrage dig.“

„Du har saa ofte sagt, Moder, at prøvet er bedre end studeret, at intet er saa meget værd som ens egen Erfaring,“ sagde Wilhelm leifindigt, „lad mig derfor selv erfare, hvorledes de mene det med mig, saa saa vi jo se, hvad Enden paa Viden bliver.“

„Stafkeds Dreng!“ udbrød Fru Randel, „vil du da ikke tro Gistens Tilbedeværelse, før du har faaet den ind i dit Legeme og mistet Sundhed og Liv derved?“

„Lad det nu være nok, Moder, jeg skal nok vide at høre op i rette Tid, du har saadanne gammelbogs Dreer, og du anlægger ens Maalestol paa alt, saaledes tænker intet fornuftigt Menneske mere. Hovedsagen er nu Menneskets frie Udveksling, for den bringer vi store Øre, og naar en Gang den nye Dags Morgenrøde bryder frem, er det over fri oplyste Mennesker, den gamle Overtro vil være forfunden og Hverdagstivets uallige Smaating oplugte af broderlig Lygthed og Frihed.“

Man kan høre, at Wilhelm havde hørt meget, men for disse nye Tanker fandt han intet villigt Øre hos sin Moder. „Wilhelm, Wilhelm,“ sagde Fru Randel, „man skalde tro, at du havde slugt Viddommen med Skeer! Men at, det har kun været med en elendig Skumfeste, saa at Kraftsuppen er løsen igennem, og du har spist det sidste Stum.“

Wilhelm brummede noget som: „Du taler, som du har Forstand til,“ rejste sig derpaa for at gaa.

„Farvel, Moder!“

Han flammede sig næsten for Moders rolige Blid; hun havde jo bedt ham om at blive hjemme, saa vilde han da ogsaa snart komme hjem.

„Farvel, Wilhelm,“ sagde Fru Randel mildt; „naar du ikke vil gaa med i Kirke, kommer du vel hjem til Aften?“ — I Dag er det 14. Mar, siden Fader døde, tilhøjede hun uvillkaarligt.

Wilhelm gik. Han flammede sig for sin Gud, for sin Moder og den aabne, ærlige Sandhed, han flammede sig, eller han havde ikke Mod til at bryde sit nuværende Liv, som tryktede ham i hjert. Men han flammede sig ikke over at lade sig føde af sin Moder, flammede sig ikke ved sine Venner, flammede sig ikke over de Drifteligheder, som han var med til, flammede sig ikke over de raa Sange, som han uden at vide det sang med, over de Kort han ofte holdt i sin skælvende Haand.

Fru Randel saa efter Sønnen; fra hans høje, rante Skikkelse gik Blister høiere op, og hun hviskede:

„O, du trofaste Gud, du, som endnu har det gamle, kærlige Hjerte for fortabte Sønner, forbarm dig over ham!“

Da ringede det til Julegudstjenesten. Fru Randel tog sin tarvelige Kaabe paa og sin varmt vaterede Kbyse og Salmebogen; haanden, saa var hun færdig til at gaa hen i den lille Kirke, hvis Klokker tonede klart gennem den friske Luft. Over Kirkegaarden maatte hun som for at komme ind i Kirken, saaledes fører Døden os frem for Guds Ansigt. Indenfor var det blevet mørkt, men hvor var der varmt og lyst herinde, hvor Gudshuset straalende i Julepragt. Overalt var der anbragt Guirlander af Gran, hvori Hundreder af Lys skinnede. Paa hver Side af Alteret stod et kæmpemæssigt Grantræ, i sig selv var det et Hav af Lys, men af Glansen og Hertiligheden syntes dog at straale ud fra Frelserstifelsen paa Altertavlen. Et Øjeblik stod Fru Randel tantesuld ved Indgangen, medens hun hviskede disse Ord:

„Hvor liflige ere dine Doliger, Herre Zebao! Fuglen har fundet et Ly og Svalen sin Rede, dine Altre, Herre Zebao, min Konge og min Gud!“

Ogsaa hun havde fundet et Ly, hvor hun sad sikkert og godt; vel berørte Regn og Blæst Overfløderne, og Bølgerne besynder dets Fundament; men indenfor sad hun, den enesomme Kvinde, hvis Blid var rettet opad, Fortiden var tilgivet, Nutiden stod i Guds Haand, og Fremtiden var lutter Fryd, Hertilighed og Glæde. Held den Enke, hvis Skjold og Værn den almægtige Gud er.

Ku sad hun der og ittemmede Julefalsmen:

Hjerte, lyst din Glædes Svinger!
Over Muld Underfuld
Englesangen svinger!
Hør og mærk de Toner søde!
Himlen lyst
Melber lyst:
Kristus Lob sig søde!“

Derefter forkyndtes det glade Budskab om Barnet, der er født os, om Sønnen, som er os givet.

„Bed denne Guds Søn skal min Søn, min Wilhelm, gives mig tilbage!“ tænkte Fru Randel. „Det er Juleaften, o, Gud, giv mig min Søn i Aften!“

Saaledes bad Moderen for sin forvildede Søn — og alle Kirkegængerne stundte sig til deres Hjem, Glæden og Fordventningen gav Gøden Vinger. Overalt hørte man glade Spørgsmaal og Ytringer om Julegaverne, kun Fru Randel gik alene og upaaget; da hun kom til sit Hjem, straalende intet Lys for hende, ingen gav hende Julegaver og alligevel bandede hendes Hjerte glub og forventningsfuldt, som slude det se en stor Begivenhed. Var det mon en Forubanelse, eller var det Glæden over, at hun, som havde syndet saa meget en Juleaften, havde faaet dette tilgivet? Hun kunde ikke beslutte sig til at rulle ned; allerede i Aften stulde Juletræets Lys fortælle Wilhelm om hans Moders trofaste Kærlighed. Hun satte det lille Træ paa Bordet og lagde derunder de Gaver, som hendes flittige Hænder havde lavet til Sønnen: en hjemmebagt Julekage, forskellige strillede og syede Sager, en lille Kasse fra Gertrud i Berlin stod uaabnet ved Siden heraf; da hun var færdig med at ordne, havde hun endnu Tid til at lave en af Wilhelm's Livretter til Aften, og naar den var færdig, maatte det være paa Tiden, at han kom.

Men han kom ikke, det var jo særdegt for længe siden, og enhver anden end just en Moder vilde være bleven utaalmodig; Fru Randel satte sig ganske stille hen i en Krog og lod i Tanken sit Livs Juleaftener glide forbi sit Blid. Hun var nu over 40 Aar gammel, havde altsaa oplevet over 40 Juleaftener, og denne var først den tredje, paa hvilken Julens Fyrtår var hendes Sol og Glæde. Ogsaa hun havde en Gang lovet Herren. „Om de end alle forlade dig, vil jeg ikke forlade dig,“ hun havde lovet det og saa vendt ham ryggen. Men han var forbleven trofast, — hun havde ofte erfare det, saa at hun af denne Erfaring sikkert kunde stole paa, at han ikke vilde slippe den fortabte Søn.

Kloffen var nu ni, og han var endnu ikke kommen, Fru Randel overvejede, om hun ikke skødelagde ham ved at lade ham gaa, hvorhen han vilde. Vel kunde Moderhaanden ikke mere lede den vilde Søn, men var det mon ikke bedre at lade ham fra sig med ubønhørlig Strenghed, saa at han kom til at image Frugeterne af sit syndige Liv, end at gøre ham blodagtig ved Overbørenhed? Nej og atter nej! Fru Randel havde forsvaret meget mod ham; Gaardhed kunde maatte forberede ham end mere, ligesom Gud havde gjort mod hende. Hans Slag havde vel faset hende til Jorden, men ikke formaaget at bryde hendes Kærlighed, det var hans Kærlighed, som havde overvundet hende, og nu hed det for hende:

„Hvem meget er tilgivet, elsker meget.“
Kloffen var ti. Endelig lød hans Skridt indenfor. Fru Randel rejste sig hurtigt og tænkte Lyfene paa Træet, saa at der straalende et Lyshab ud over det lille Bærelse. — Men hvor blev Wilhelm af? Hun havde hørt Gadedøren blive lukket op, og det skulde ikke have været ham. Tilfældt maatte hun dog tro, at han havde hørt jeji; hun slukkede langsomt Lyfene, — saa at der atter blev mørkt i Bærelset, — mørkt i hendes Hjerte.

Eleve! Saa var da af hendes Kærlighed, Omfjorg og Glæden sig til denne Aften forgæves; sikkert sad han nu paa Kroen og tænkte mindst af alt paa sin Moder, hvis eneste Søn han var. Ofte gik hun ud, naar hun hørte Støj uden-

for, men almindeligvis var det Sneen, som faldt ned fra Taget, hun gik udenfor paa Gaden og spejdede efter, om der ikke kom en Skikkelse itende hen ad de hvide Gader og sagde til hende:

„Tilgiv mig, Moder, at det er blevet saa sent, det skal aldrig se mere.“

Hun vilde intet hellere end tilgive ham og gøre det hyggeligt og godt for ham; men hun maatte gaa ene ind igen, der var ingen Søn, som kom hjem.

Tolv! Hun havde længe siddet med foldede Hænder, hun bad ikke mere om Glæde for denne Aften, men om Frelse fra det onde. En Gang havde hun læst en Sang, som nu rantede hende Su:

„Hvor særdes mit Barn i denne Nat,
Bilbaren i Verdens Larm?
En Gang som mit Hjertes dyre Skat
Hun huilede ved min Barn!
O, hvor er mit Barn i Nat?
O, hvor er mit Barn i Nat?
Mit Barn, som i Hu
At jeg elsker endnu!
O, hvor er mit Barn i Nat?“

Saa ren og uskyldig før han var,
Han sad paa sin Moders Skød;
Hans Hjerte var sandt, hans Bænde klar,
Hør Hjemmet Farvel han bød.
O, hvor er mit Barn i Nat?
O, hvor er mit Barn i Nat?
Mit Barn kom i Hu,
At jeg elsker endnu!
O, hvor er mit Barn i Nat?“

At, sit jeg blot atter se dig nu,
Ulygdlig og from og god
Thi sørgfuld er mit Sind, min Hu,
At siden du mig forlod.
At, hvor er mit Barn i Nat?
At, hvor er mit Barn i Nat?
Mit Barn, som i Hu,
At jeg elsker endnu!
At, hvor er mit Barn i Nat?“

Søg op hver kristen Sjæl paa Jord,
Det Barn, som har mig forladt,
Og sig, at endnu hans gamle Mor
Har Sorg for sit Hjertes Skat,
O, hvor er mit Barn i Nat?
O, Herre, o, tag det fat!
Og hvilt til det, du,
At jeg elsker endnu!
O, hvor er mit Barn i Nat?“

Kloffen er et. En heftig Uro og Angst snævrede den stoffels Moders Hjerte sammen, sludde virkelig denne Juleaften bringe hende en ny frygtelig Ulykke? Dog nej, det var ikke muligt, Gud vilde ikke lade ham dø midt i sine Synder, en saadan Taarernes og Sønners Søn kunde ikke gaa fortabt. O, hvor er mit Barn i Nat?

Dg Sønnen og Barnet kom hjem. Denimod Kloffen to var der Skridt, som nærmede sig det lille Hus, ved hvis Vindue, med Ansigtet trykket mod den kolde Rude, den stakels Moder stod og ventede. Det var nogle, som kom bærende med ham, — hendes Hjerte snævrede sig krampagtigt sammen, først hun var vis paa, at han ikke var død, — rolig og fattet tog hun Lyset og aabnede Døren.

Nej, han var ikke død. De ved Strækken ganske ædre Mennesker fortalte, hvorledes havde haft en fornuftig Aften i „Ørnen“; herefter var Wilhelm bleven noget beruset og kunde ikke gaa ganske lige; et Kvarters Vej fra Hjemmet var han troadt færdig, da de gik paa Ranten af Hulvejen, og rullede ned af Strækningen. Han var ikke falden dybt, heller ikke haardt, men efter som han var falden halvt i Svon, havde de været enige om at bære ham hjem.

„Han er falden dybt og haardt, svarede Fru Randel med en underlig Betoning. „Tak for Deres Hjælp, min Søn vil aldrig mere komme til at trænge til den.“

De unge Mennesker saa forundret paa den talende, der stolt som en Dronning vinkede ad dem, at de skulde forlade Huset, og den raa Starer vidste intet bedre end at adlyde.

Saa var Moderen ene med sin Søn, hun saa straks at han var ganske uflabt, hun noget forstøbt efter Falde; men hun saa ogsaa, at han i Dag havde fornødret sig mere end nogeninde; det var en Beroligelse og Lettelse for hende, at han stadig sov saa fast, saa kunde hun rede Seng til ham og saa dækket det stivrosne Blod af. Vel et frygteligt Arbejde for et elskende Hjerte. For det store, ædle og skønne er det let at vaage og ofre sig, men at røre ved noget, der har væltet sig i Snavset, at pleje det, som man har Modbydelighed for, at elste det, som man burde foragte, — det er svært, men derfor ogsaa mere rosværdigt, om det gøres. Han elskede os, da vi vare Sønder og e. Hun gik op og ned i Bærelset, stadig hviskende:

„Mit Barn som i Hu
At jeg elsker endnu!
At, hvor er mit Barn i Nat?“

Var Barnet da ikke kommet hjem? Nej, det, der saa paa Bejlet foran hende, var et urent Klædebon, kun synligt Støv, som et almægtigt Puft maatte gøre levende.

Dg nu brød Julemorgen frem. Moder Dorthea havde vaaget hele Natten og var alligevel ikke træt. Hvad en Moder kan gøre for sit Barn, ved hun den, som har erfare det. Naar hun ikke var i Bevægelse for den syge, Løjede hun sine Knae i Bøn for ham, naar de gamle arbejdsfærdige Hænder arbejdede at være i Beskæftigelse for ham, folde de sig for ham.

„O, Herre, o, tag ham fat,
Og hvilt til ham ud,
At du elsker endnu,
At jeg elsker endnu.“

Saaledes raabte hun; den svage Kvinde kæmpede med Synden, Døden og Hævelen om sit Barn, hun kæmpede med Gud om det og gentog bestandigt:

„Herre, jeg slipper dig ikke, før du velsigner ham.“
Dg tilfældt sporede Herren:

„O, Kvinde, din Tro er stor, dig se, som du vil.“
Da Morgenen brød frem, vaanedes Wilhelm op af den forvirrede Beberfjov. Fru Randel stod ved Siden af ham og saa med uendelig Kærlighed paa det blege, udtærede, udlævede Ansigt, hun smilede, thi hun saa det i Troen som et trofast, bestemt, frisk, mandigt Ansigt. Wilhelm slog

Sjæne op, — noget han ofte havde gjort i Mattens Tid; men nu havde han faaet sin Bevidsthed igen, han saa sig om han havde godt Aftenens Begivenhed, han saa sig selv paa en uvant Plads, saa sin Moder med et foruøaget Ansigt ved Siden af sig, — og han vidste alt. Nu vilde hun nok gøre ham Bedrøvelser, tænkte han, men han var for gammel til, at han vilde tage derimod, — dog efter som det fikert var for hans Skyld, hun ikke havde været i Seng, maatte han vel tage derimod og tie, eller hellere luffe Sjæne til og lade, som om han intet hørte.

Saadanne Tanker trykede gennem hans Hoved, og saa sit han ikke Tid eller Lejlighed til at bringe en eneste i Udsvælse. Hans Moder bøjede sig nemlig med Kærlighed og Omhed over ham, lagde sine Arme om hans Hals og sagde mildt:

„Kære, kære Wilhelm, jeg har nogle Julegaver til dig; ogsaa fra Gertrud og Frieda, — du maa nu ikke staa op i Dag, — men jeg kan rykke Bordet her hen og lænde Træet for dig.“

Dette var ikke ublænt i Forvejen, det var intet kunstlet eller forfæst, det var kun den rige Kærligheds Kilde, som sprudlede i hendes Hjerte, som strømmede over, hun kunde ikke andet, hun maatte gøre noget for den Søn, som hun allerede i Tro tryktede som genfundet til sit Hjerte.

Dg iden at afvente Svar gjorde hun, som hun sagde. Da Lyfene paa Juletræet straalende klart, vendte hun atter sit Blid paa Wilhelm for at se, om ogsaa han glædede sig. Men han havde slukt Ansigtet i sine Hænder, og store Taarer bandede sig Vej mellem hans Fingre, medens Moderen satte sig ved Siden af hans Seng og hviskede:

„Min Søn, min kære Wilhelm!“

Da greb en krampagtig Gulsten den stærke Ungling; det var mange Aar siden, nogen havde set ham græde, nu græd han som et Barn. Fru Randel bøjede sig over ham, han styngede sine Arme om hende og udbrød:

„Moder, kan du tilgive mig, vil du, Moder? Jeg er ikke værd at kaldes din Søn, men sig mig, om jeg endnu er det. O, Moder, lad mig være din Søn og tilgiv mig!“

En Time, over hvilken Guds Engle glædede sig, gik hurtig for de to Ulykkelige, der havde levet saa længe sammen og dog først havde fundet hinanden nu. Lyfene paa Juletræet brændte ned, uden at nogen lagde Mærke til det, thi et bedre Julelys brændte nu i Hjertene.

Hør, da ringede det til Højmesse, og snart efter bar Luften enkelte Toner af Julefalsmerne ind til Moder og Søn, som stille folde de Hænderne; men i Kirken lød det:

„Et Barn er født os, en Søn er givet os,“ og Fru Randel sagde „Amen“ hertil.

XIII.

Bar Bejen end saa frem og haard,
At Hoben blidte af sit Saar,

Saa ilede Pilgrimmen dog fort,
Indtil hun naaede Staden's Port.

Vil Bjerge spærre hendes Vej:
„Kast over dem, jeg stander ej.“

I Skov og Krat hun iler frem:
„Ophold mig ej, jeg maa nu hjem.“

Ku Bejen gaar langs Bakken's Rand
Da lagner hun saa træt sin Gang.

Dg ved en Udfigt søn og vid,
Hun glemmer, at hun ej har Tid.

Dg i den skønne o enlum
Der falder hun saa let i Blund.

Gertrud gaar hurtig gennem det rigt udflyrede Bærelse; de tykke, bløde Tæpper opfange enhver Lyd, saa at hun ikke har noget at gøre sig Umage for at gaa sagte; jingen Dør knirker eller knager, thi Lange Portier træde i disses Sted. Hun er bleven-højere og smukkere, end da vi forlod hende paa Berlins Banegaard; en tarvelig, men meget smagsfuld Kjole efter Hovedstadens smukke fremhæver fordelagtigt hendes slatte Skikkelse; desuden er — enhver Ubehøjeds-sonhed i hendes Bøsen, enhver Forlegenhed veget og har hurtig tabt sig, betimod er der noget fint je ne sais quoi over hendes hele Opdræben, saadan som det nu en Gang er Privilegium for de høiere Kredse, hendes Gang er graciøs og slæter, en stærk Jagttager vilde maaste sige, at der udtryktes Selsjælselje i den.

Hun ordner noget hist og her ved det rigt smykkede Julebord, i hvis Midte der pranger en smuk Vædelgran, som med sine magtige Grene synes at ville omfavne enhver indtrædende. Træet er besat med tætte Udspekter, naar de ere lænede, ville de ligne en Stjernes klare Straaler, og prægtigt ville de hvide Villier tage sig ud i Glansen af dem, de fine Guldræder i Bøgeret ville ordentlig straalende. Mellem Villierne ligger smaa Englehoveder frem, hvad vilde de mon midt i det straalende Træ? — Fonen i Toppen af Træet siger os det, de forkynde Englebudskabet:

„Hør være Gud i det høje, Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed!“

Dg hvem har ordnet alt dette saa smukt? Hvorledes kommer Gertrud, Skovriderdatteren, Enkes Datter, til at herse som Fru i disse pragtfulde Bærelser? — Er det Generalinde v. Kummingsens Hus, for hvis Værn Gertrud skulde være Lærerinde? Vi saa hende komme til Berlin den 1. Oktober; disse tre Maanedre, der ere gaaede saa kenkelig langsomt og trevent for stakkels Frieda i Seewalbe, ere forsvundne som en Drøm for Gertrud. Hun sit en kærlig Modtagelse, man kom hende i Møde som en Veninde ikke som en fremmed. Generalinden havde fire Børn i en Alder af fire, seks, ni og tolv Aar, disse ere overgivne til Gertruds Ledelse og Opdragelse; hun selv har desværre saa lidt Tid dertil, en stor Korrespondance og saa de Fordringer, Verden gør paa hende, nødvendiggør, at hun maa overgive sine Børn i trofaste Hænder.

Man forstaa nu ikke Udtrykket „Verden“ paa jeji Maaalde, dermed menes ikke Theatre, Galler og lignende; Generalinden er en from Dame, som aldrig gaar i Theatret eller kommer i en Balsal, eller hun ønsker, at hendes Børn nogenfinde skulde komme der.

(Fortsettes.)